

УДК 327

Базь В.Г.¹, Купіна Л.З.²

¹ студ. гр. Ю-210 НУ «Запорізька політехніка»

² викл. НУ «Запорізька політехніка»

СТРУКТУРА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Гра різних акторів призводить до підсумкового політичного стану, характеризується певною розстановкою і співвідношенням сил. У результаті правляча угруповання за допомогою використання інституційних центрів формує публічні рішення, закладаючи у тому зміст певну «формулу інтересів» і «Комбінацію проблем» по балансу соціальних сил, що склався.

Таким чином, результати гри політичних сил так чи інакше знаходять вираз у змістовних формах тих чи інших політичних рішень. Комплекс функцій політичного керівництва займає тому центральне місце у структурі державного управління, оскільки пов'язує управлінську систему суспільної з артикулируемими і агрегируемими інтересами різних соціальних груп. У результаті виробляється інтегруюча стратегія та тактика для суспільства, що містить «дерево» загально-державні цілі.

Другий компонент державного управління охоплює функції адміністративного регулювання, призначенням якого є орієнтування (інформаційна, аналітична, правове, фінансове та ін.) та регулювання (забезпечення відповідності законам, розробка та виконання адміністративних норм, соціально-економічних інших програм та планів та ін). Це передбачає оперативне управління різними громадськими процесами з боку призначуваного політиками адміністративного апарату, який готує, виконує та контролюючого проходження тих чи інших документів та заходів. Адміністративне регулювання включає себе різноманітні види діяльності: підзаконна нормотворчість, підготовка поточних управлінських актів, підтримка механізмів виконання законів, розпорядження матеріальними, фінансовими та іншими ресурсами, робота контролюючих механізмів, експертно-аналітичне забезпечення рішення та багато іншого. У цьому вся аспекти першому плані виходить логіка раціонального вибору оптимальних

інституційних форм, принципів та способів орієнтування адміністративного апарату, норм та правил регулювання, перед яким з боку політичних керівників ставляться завдання, виконання яких необхідно забезпечити у фіксовані терміни та за обмежених ресурсів. Цим займається більшість управлінців як у центральному апараті уряду, так і в його галузевих відомствах чи територіальних агентствах. Звичайно ж при цьому тут не можна забувати про те, що чиновники приймають також участь не лише у розробці оперативно-тактичних рішенні, а й у підготовці проектів рішенні стратегічного характеру, хоча саме їх твердження залишається винятковим прерогативи політичних лідерів. І нарешті, третя та остання група основних функцій державного управління знаходиться у такому добре відомому будь-якому чиновнику вимірі, як організаційна робота.

Структура державного управління може бути розглянута у двох площинах: офіційно-публічної та корпоративно-групової, що пов'язано з розмежуванням у реальній політиці формальних та неформальних відносин, публічної та корпоративної сфер, інституційного та групового підходів до інтерпретації політики. Раніше вже зазначалося, що державне управління з формально-юридичної точки зору виглядає як нормативне функціонування якоїсь ідеальної громадської машини (або організації), тоді як у реальному житті публічно-офіційна проекція відображає лише верхню та видиму (і не обов'язково велику) частину «державного айсберга», тоді як нижня його частина пов'язана з боротьбою різних угруповань (еліти, бюрократії, пересічних громадян тощо), які відстоюють свої приватно-корпоративні інтереси. Між офіційно-публічним та корпоративно-груповим аспектами є безліч зв'язків та залежностей.

Отримана Г. Аллісоном «обойма з трьох лінз» дозволяє як прояснити складну, різноманітну природу прийняття колективних рішень, так і уточнити загальну модель сучасного державного управління. Публічно-державне управління включає до свого складу три базові компоненти: 1) політичне керівництво; 2) адміністративне регулювання; 3) організаційну роботу.